

слова: Євгенія Лещук

Балада про Березня

музика: Степан Спех

Largo

mf *f*

cresc.

rit. *a tempo* *mf*

rit. *mf*

p poco rit.

p poco rit.

Я у пра - ці ви - ро - ста - ла, Ди - ва жда - ла, ви - гля - да - ла,
Все че - ка - ла на лю - бов. І в мо - ю сум - ну ха - ти - ну
Не - спо - ді - ва - но в го - сти ну Ніж - ний Бе - ре - зень прий -

Più mosso

ШОВ. *mf* Ці - лу - вав ме - не квіт - ка - ми, Ви - гра - вав ме -

cresc.

ні струм - ка - ми, На трем - бі - ті трем - бі - тав. — І не - встиг - ла на - ди -

f

ви - тись, Йо - го го - ло - су на - пи - тись Рап - том Бе - ре - зень про - пав,

ff *ritard.* *a tempo*

ff *ritard.* *a tempo*

allargando Рап - том Бе - ре - зень про - пав.

p

allargando *p* *pp*

Євгенія Лещук

Балада про Березня

Я у праці виростала
 Дива ждала, виглядала,
 Все чекала на любов.
 І в мою сумну хатину
 Несподівано в гостину
 Ніжний Березень прийшов.

Цілував мене квітками,
 Вигравав мені струмками,
 На трембіті трембітав.
 І не встигла надивитись,
 Його голосу напитись –
 Раптом Березень пропав.

Я життям ішла й співала,
 Від людей свій біль ховала,
 Щоб не тішились з біди...
 І лишилися для мене
 Лиш вогонь його зелений
 І заквітчані сади.

Гарний травень усміхався.
 Щедрий серпень женихався, –
 Я лишилась у весні.
 І тепер уже щоночі
 Лиш одні світилися очі –
 Снівся Березень мені...

Сяло сонце, та не ясно,
 Було гарно, та не красно,
 Місяць в хмари десь зайшов.
 Я втомилася в чеканні
 І зневірилася в коханні,
 А мій Березень не йшов.

І летіли над полями
 Тужно мрії з журавлями,
 Гірко плакали пісні.
 Журавлів тих я благала,
 Щоб його десь розшукали
 Й повернули ще мені.

Але небо лиш зітхало,
 Поле зоране мовчало.
 Стала я тоді сумна.
 Полетіли в світ лелеки
 Так далеко... так далеко...
 Я лишилася одна.

І заплакала дощами,
 І хотілося ланами
 У незнаний світ іти.
 Та боролась з буревієм,
 Бо в душі була надія
 І стремління до мети.

І до хати враз моєї
 В золотій ввійшов киреї
 Жовтень, наче вогняний...
 Та не хочу його знати
 І те золото багате
 Не дорожче від весни.

З листям мрії опадали,
 І вітри їх розвівали,
 І несли у далину.
 А я Березня чекала
 Виглядала, виглядала,
 Наче Сонця і Весну.

В серці болі, в серці мука,
 Раптом чую: в двері стука,
 Відчиняю – то Зима...
 І сніги летять лапаті,
 І мороз іде по хаті,
 Мого ж Березня – нема.

Ще й сміється хуртовина...
 А я плачу, як дитина,
 В холоднечі, в самоті.
 А метелиця гукає:
 – Ніжний Березень буває
 Тільки раз один в житті!...